

TA, CO JDE
PRVNÍ
LIVIA LLEWELLYN

PŘELOŽIL ROMAN TILCER

LIVIA LLEWELLYN

TA, CO JDE PRVNÍ

edice M
svazek 2

**TA, CO JDE
PRVNÍ**
LIVIA LLEWELLYN

překlad Roman Tilcer

Medusa
Loštice, 2023

Copyright © Livia Llewellyn, 2015
Translation © Roman Tilcer, 2023
Introduction © Laird Barron, 2022
Cover art © Santiago Betancur, 2023
Czech edition © Medusa – Roman Tilcer, 2023

ISBN 978-80-908935-4-2 (PDF)
ISBN 978-80-908935-5-9 (ePUB)
ISBN 978-80-908935-6-6 (Mobipocket)

Obsah

Předmluva / 9
Prolog / 15
Pondělí 25. srpna, 3.32 / 21
8.54 / 35
10.23 / 49
10.56 / 61
12.53 / 75
Tenebrosus / 95
17.08 / 105
17.46 / 119
18.00 / 127
Poté / 131
Úterý 26. srpna, 12.27 / 139
Doslov / 153
Doporučený poslech ke knize / 159
O autorce / 165

První

Laird Barron

Ta, co jde první dává bodyček tradicím kosmické hrůzy. Člověk si tedy musí klást otázku, co by si o její protagonistce Alex asi mysleli staří, plesnivi králové žánru.

Ano, v tomto příběhu najdete Znamení Starších, kyklopská města, bezejmenné tajuplné obludnosti (mrtvé, leč snící), zlověstné rody a zhoubné dědičné záležitosti. Máme tu posly děsu, předvěké zlo, černé sekty a ještě černější obřady. Avšak oproti základním a nejrozšířenějším konvencím tohoto literárního stylu není naše hrdinka sinalým akademikem, ostříleným strážcem zákona, soukromým očkem ani neohroženým průzkumníkem. Ne, je něčím úplně jiným. Je z těsta, na které Howard Phillips Lovecraft pohlížel se značným, utkvělým odporem. Je solí země a současně zosobněním Jiného, jež trápilo jeho představivost. Je pátým kolem u vozu povýšeným na své náležité místo rozhněvané antihrdinky lačnicí po krvi. Mnohým z nás se protíví úmornost práce; oškliví se nám ten nekonečný kolotoč, naše verze bludiště pracovních kójí, nakládací rampy nebo skladiště. Mnohým z nás se hnusí nádeničina, ke které nás nutí šéfové s kamenným srdcem a jež nám vysává duši, ale jen málokdo ji nenávidí s tak spalující prudkostí jako Alex. A v jejím případě vysávání duše neprobíhá v metaforické rovině. Když nastane konec světa, jak ho všichni znají, Alex se nedá bez boje.

Pro hororové spisovatele je téměř přechodovým rituálem napsat něco k počtě HPL. Do Mýtu

Cthulhu přispěli všemožní autoři od Roberta Ervina Howarda po Neila Gaimana. Výsledky se různí na škále od ubohých pastišů po originální umělecká díla. Není překvapením, že Livia Llewellyn vyniká – míří vysoko a je to trefa do černého. *Ta, co jde první* zpracovává toho nejhorčnatějšího Lovecrafta optikou Franze Kafky, Williama Hopea Hodgsona, Angely Carterové a Breta Eastona Ellise. Je to krvavé, nepěkné mistrovské dílo.

Netajím se svými názory na autorčin styl. Ať už si Llewellyn zvolí jakékoli téma, její texty žhnou a doutnají psychosexuálním napětím. Jsou syrové, natlakované, útočné. V dřívějších dobách by puritáni a cenzoři její díla se škodolibou radostí označili za nevhodná pro děti a mladistvé, případně je spálili na hromadě s podobnými knihami. V některých částech Spojených států to možná ještě udělají, pokud k tomu dostanou sebestmenší příležitost. Což je lichotka. Abych parafrázoval slavnou nálepku na kytáře Woodyho Guthrieho – „tenhle stroj zabíjí fašisty“ –, v případě Llewellynové je ten stroj nejdřív poníží a rozzuří.

A to na ní asi mám nejradši.

Laird Barron
Stone Ridge, stát New York, USA
10. února 2022

Livia Llewellyn

Ta, co jde první

Datum: Pátek 22. srpna 2079, 7:17

Od: MP

Komu: Všem na adrese +Severní výběžek

M37; Všem na adrese +Jižní výběžek M37;

Všem na adrese +Východní výběžek M37;

Všem na adrese +Západní výběžek M37

Předmět: Plány na ukončení Epochy I

Je připravená – Epocha II začne co nevidět!

VŠEM členům týmu: dnes o poledni se prosím shromáždíte v suterénu své budovy a projděte si plány. Ke konci pracovní doby by měly být vyklizeny kanceláře Ministerstva ve všech podlažích a správčům Vašich pater by měly být předány veškeré tajné materiály, bez výjimek.

Správčům pater: Vy se máte se všemi tajnými materiály hlásit na ústředí Ministerstva nejpozději v sobotu ve 20.00.

Vrchním dozorcům: co nejdříve nám e-mailem zašlete potvrzení, že e-maily pro Vaše nájemce byly schváleny a jste připraveni je na náš pokyn rozeslat správám budov, a pošlete nám poslední hlášení o stavu Vašich podlaží. A buďte prosím pečliví při kontrole/mazání odpovědí jednotlivých společností – touto dobou už byste měli vědět, které společnosti a kteří jednotlivci dělají potíže a jak s nimi naložit. Jak víte, je naprosto nezbytné, aby v pondělí byli v budově

VŠICHNI nájemci i jejich zaměstnanci a abyste je nejpozději do 18.00 přesunuli do kotelny daného patra – síla našich klíčů je závislá na plném přispění jejich energie a biomasy, samozřejmě včetně té Vaší. Vaše týmy by měly k dokončení této poslední, kriticky důležité fáze Epoque I využít všech dostupných prostředků a měly by rovněž být patřičně připraveny na všechny okolnosti, jež by mohly nastat. Závisí na tom – a na Vás – celý smysl bytí Becherské čtvrti.

Toto od nás bude do úterního rána poslední zpráva. Všichni jsme se na tuto chvíli dlouho a usilovně připravovali. Máte naši plnou důvěru. Na shledanou na druhé straně!

Jejím jménem
Ministerstvo porodnictví
El Torres del Pain
Obsidie

Datum: Pátek 22. srpna 2079, 7:25

Od: Diogenes.Sepulveda@MP.M37.com

Komu: MP

Předmět: RE: Plány na ukončení Epoque I

Diogenes Sepúlveda odpověděl:

Rozumím. E-mail pro nájemníky M37 je schválený a připravený k odeslání, jakmile od Vás obdržím pokyn. Správce mého patra má podle rozpisu vyrazit do ústředí dnes večer.

Pro Vaši informaci, jak už jsme řešili, všichni zaměstnanci nakladatelství LBA ve čtyřicátém podlaží oplývají kvůli povaze své práce v různé míře odolností vůči magii, naši strojníci ovšem potvrdili, že to neovlivní kvalitu jejich biomasového příspěvku – nicméně dá větší práci je přesunout, protože na ně nefungují tradiční prostředky, budou tedy méně ovlivněni chymickými tranzitními činidly, která použijeme ve zbytku budovy. (Vlastně stále netušíme, jak na ně asi budou reagovat.) Motory v suterénu by ovšem v pondělí ve 13.00 měly být plně provozuschopné a já do čtyřicátého podlaží zajdu s Palgranem a pomůžeme s přesunem zaměstnanců nakladatelství tak, abychom je do kotelny dostali včas. Jak už jsme taky řešili, ještě není rozhodnuto, co s tou jejich propustnou, nevodivou zaměstnankyní. Nemá žádné magické vlastnosti – nevodí ani nevysílá, její biomasa by tudíž v kotelně nemusela fungovat. Předběžná opatření na ni nezaberou, je v podstatě chodící Znamení Starších. Navíc je mentálně značně labilní. Správce čtyřicátého podlaží (jenž je, pro připomenutí, nástupcem předešlého správce, kterého umučila a rozkrájela na kusy) radí, abychom ji odstranili, k tomu však budu pochopitelně potřebovat Váš souhlas. Vyjádřete se prosím co nejdřív.

Diogenes Sepúlveda
 Vrchní dozorce
 MP Projekt Becher
 Anchorage – Severní výběžek, M37

Datum: Pátek 22. srpna 2079, 7:29

Od: MP

Komu: Diogenes.Sepulveda@MP.M37.com

Předmět: RE: RE: Plány na ukončení Epochy I

MP odpovědělo:

Na tomhle patře nemůžeme nic ponechat náhodě, je příliš problematické.

Jakmile dorazí poslední zaměstnanec, zavřete to tam a nepouštějte ji ke kotevně. Zabte ji a vyhodte ji z okna.

Datum: Neděle 24. srpna 2079, 15:47

Od: +Rucapillán-Nájemci.Oznámení

Komu: Všem na adrese +Becherský.

Obchodní.Svaz; Všem na adrese

+CadwaladerAndPitts.s.r.o.; Všem na adrese

+Finanční.Služby.Eichmann; Všem na adrese

+Společnost.FrankAndFreisler;

Všem na adrese +Hulth.a.spol.;

Všem na adrese +Nakladatelství.Lenkiewicz.

Belanger.Apostolicum; Všem na adrese

+Kavárna.Na.Nábřeží; Všem na adrese

+Průzkumy.Sutavara; Všem na adrese

+Doprava.Ui-te-Rangiora; Všem na adrese

+Gyneas.Nuevo

Předmět: Upozornění na zvýšení teploty

v budově M37 v pondělí 25. srpna

Kvůli komplikacím při opravách suterénu M37 v Anchorage – Severním výběžku bude od dnešního odpoledne do pondělí 25. srpna vypnuta

klimatizace. Údržbářské čtyři budou dnes v noci pracovat na tom, aby systém zprovoznily a mohl být zase spuštěn nejpozději v úterý ráno. Během dne může opakovaně docházet k výpadkům elektřiny nebo přerušení dodávky vody, neboť budeme nadále odstraňovat škody způsobené vážným zaplavením podzemních podlaží kvůli nedávnému zvýšení hladiny řeky, což znamená, že v kuchyních a koupelnách nepoteče voda. Budova nicméně zůstane otevřená při zachování běžné pracovní doby a stále jste povinni dostavit se do zaměstnání. Omlouváme se za způsobené potíže a budeme Vás informovat o dalším vývoji. S politováním musíme oznámit, že v kancelářích našeho vedení nebudou k dispozici přenosné větráky, můžete si tedy přinést svoje – náš personál bude pracovat v nouzovém režimu, a tudíž nebude moci vyhovět zvláštním požadavkům. Jako obvykle Vás žádáme, abyste na svých pracovištích NEOTEVÍRALI okna, dokud se neujistíte, že máte správně připevněny ochranné filtry proti thaumaturgii/znečištění.

Ani za těchto polehčujících okolností správa budovy samozřejmě nenese právní odpovědnost za nehody ústící v roztrhání, proměny a/nebo úmrtí.

Realitní koncern Rucapillán, péče o nájemce

PONDĚLÍ 25. SRPNA

3.32

Alex se probudí z tvrdého spánku, prudce se nadechne a ztuhne.

Sedí na posteli opřená o pelest: oči dokořán, ruce sepjaté na zpocené hrudi, brýle na čtení zapletené mezi prsty, nohy schované pod zadkem. Něco ji vzbudilo. Usnula vsedě? Nevzpomíná si, že by před vytuhnutím složila hlavu na polštář. Dotkne se rukojeti svého milovaného nože, neustále připjatého k levému stehnu, a snaží se zklidnit. Pokroucený okenní rám nalevo od ní svírá ve chřtánu umírající klimatizaci a z té se do zatuchlého pokoje line pomalé cvakání a slabý proud chladného vzduchu – město venku hučí svou nekonečnou mechanickou noční píseň. Alex se v hrdle krčí zadržovaný dech. Potemnělou ložnicí cosi prošlo – nějaký sen nebo zvuk – a vytrhlo ji to ze spaní. Alex si nasadí brýle a podívá se na lampičku na komodě. Drobný korálkový řetízek cinká o stojan. Její činžovní dům stojí v jedné z nejstarších částí čtvrti, je to tu přečpané továrnami, komíny a stroji, které se prostírají přes celé bloky. Práchnivějícími kostmi dvousetleté budovy občas zachvěje přepnutí jediného tlačítka někde v dáli, v nějakém továrním podlaží. Malá zemětřesení bytem prochvívají i kvůli výstavbě. Pár, co bydlí o patro níž, občas šoustá nebo se mlátí, případně obojí, a těch pár obrázků u Alex na stěnách se houpá jako zvonkohra. Teď se ale nic takového neděje, v tuhle noční dobu se takové věci nedějí nikdy. Nedošlo k ničemu obvyklému ani přirozenému. Alex by nedokázala

vysvětlit, jak to ví, chápe jen, že v tuhle hodinu, kdy obyčejně spí, ještě nikdy nebyla tak bolestně při vědomí.

Řetízek se zvolna přestane houpat a klimatizace se úplně odmlčí. Alex si olízne rty, opatrně, jako by ji něco ve stínech mohlo slyšet a spolknout. V puse má jako v polepšovně. Na to je zvyklá. Včera v noci... Další noc stejná jako všechny předešlé: stála ve spodním prádle v titěrné kuchyňce, prsty si poklepávala na hrdlo a dělala, že se dívá na cereálie, ale koutkem oka přitom sledovala whiskey. Svítila jako Locičiny zlaté lokny, jako uvězněná princezna, co čeká, až ji černá královna vysvobodí z vysokého skleněného vězení. A pak: hodiny na gauči, tiché ťukání ledu o broušenou skleničku a místnost omývaná rozpixelovanými výjevy z televize připomínajícími šedou mořskou mlhu. *Naposledy*, řekla si včera v noci stejně, jako si to říká po všechny noci své dospělosti, zatímco hodiny krvácejí z pokoje do ulic. *Tohle je naposledy*. A pak zaklonila hlavu, otevřela ústa a každonoční lež zmizela spolu s whiskey a beznadějí ve večerním horku.

Venku, kdesi v dálce zakvílí motorka a Alex se probere ze zamyšlení. „Kurva,“ utrousí do prázdna, protože jí pomalu dojde, že musí jít čůrat, a to tak nutně, že se jí svaly bolestivě a křečovitě zatínají, tak nutně, že se už po kolikáté diví, že se nepochcala v posteli. *Tohle je chvíle*, kdy se v noci obvykle zvedne, odpotácí se přes malý obývák do ještě menší koupelny a trochu moc

ztěžka dosedne na záchod – nic z toho neudělá s jedinou vědomou myšlenkou, její tělo už to zná jako své boty, navádí se bezmyšlenkovitě a její mysl tu noční cestu málem ani nevnímá, všechno to probíhá v napůl bdělém stavu, a pak zase pěkně žuchne do postele. Dnes v noci – dnes ráno – je to jiné. Je příliš probraná, příliš bdělá. Mravenčí jí v nohách, a tak tlumeně hekne, když je spustí na podlahu, a potom vstane, protáhne se a přejeje si rukama po mastném obličejí. Ke komodě jsou to jen dva kroky, ale když v prstech sevře řetízek lampičky, ohlédne se po okně a zaváhá. Žaluzie se mírně pohnou – sklo úplně přesně nepasuje do rámu a do místnosti tak slabě proudí vzduch zvenčí. Alex se zamyslí, pak ruku svěsí a odploží se do vedlejšího pokoje. Nechce, aby někdo viděl, že se u ní svítí, aby někdo věděl, že tu je. Ať je venku cokoli, nechce přitahovat pozornost.

Do obýváku jsou to jenom čtyři kroky. Byt vlastně netvoří nic víc než jeden čtverec rozdělený na čtyři: ložnice, menší místnost, která Alex slouží jako pracovna, kuchyňka spojená s obývánkem a miniaturní koupelna s podivně stísněnou vanou. Obývací pokoj jejich rodičů ve starém sídle hned u rozvalin La Norie je větší než celá tahle jednotka. Alex si ovšem nemůže stěžovat. Nájem si se svou mzdou může dovolit, má tu dost místa na všechny svoje knihy a dodneška ji sobecky potěší, když někomu řekne, že bydlí ve 3+kk s původní dřevěnou podlahou. Žaluzie v kuchyni

jsou částečně roztažené a díky světlu, které proniká škvírami, i stínům a přízračné záři ztlumené televize, nyní ustrnulé na zkušební obrazci, to tam vypadá větší. Alex se světlem nechá navádět a zapluje do temné koupelny – splachování jako vždycky nechá na ráno, aby zvuk vody ženoucí se potrubím v tenkých omítnutých zdech nevzbudil dvě patra pod ní a sousedé jí to neoplatili povinným řvaním a bušením do stěn. Naučila se neustále krotit svoje pohyby a chování, bez přestání si uvědomuje, že ji může slyšet kdokoli z celé budovy, stejně jako ona slyší je. Byt je možná její, ale o tom, jak v něm žije, rozhodují všichni ostatní, nebo jí to tak aspoň často připadá.

Předtím než si vleze do postele, vypne televizi a ještě se podívá na termostat v kuchyni na stěně. Třicet tři stupňů. Neměla se dívat – když zná číslo, je to horší, byť ji jeho hodnota nepřekvapuje. Celá budova představuje špatně izolovanou past na teplo a právě se nacházejí v ošklivém srdci léta. S podobnými nocemi může Alex počítat až do konce října a pak se byt během týdne promění v mrazák. Kdy se z mírných ročních období jejího mládí stalo něco tak nesmiřitelného, tak drsného? Ostrý poryv větru nadzvedne žaluzie v kuchyni: s kovovým cinknutím ůknou o síť. Alex bezděky ztuhne, i když je jí ten zvuk dobře známý. Před rokem se jí ve zdech zabydlela myš, vyhnaly ji sem rekonstrukce spodních bytů. Alex trvalo týden, než ucpala všechny škvíry a díry – a potom jí došlo, že u sebe myš uvěznila. Dva

dny a patnáct lepivých pastí nato zvítězila a od té doby neměla problém. I tak ale často stačí náhodný zvuk a hned se lekne, že si dovnitř našlo cestu něco jiného. Obejde zídku oddělující obývací od kuchyňky a zadívá se na kredenc, troubu, ledničku. Žaluzie opět cinknou, polovičatě. Všechno v tom horku zní sklíčeně. Alex se pootočí a zkontroluje tři utěrky přehozené přes madlo trouby. Všechny od sebe dělí přesně osm centimetrů. Alex se usměje a postupně se jich dotkne, jemně na ně poklepá prsty a zadoufá, že tím přeneseme jistý pocit míru a vyrovnanosti na toho, kdo s nimi hýbe. Ať se opije sebevíc, každou noc si vzpomene a shrne je k sobě. Ráno je vždycky najde takhle rozhrnuté, jako by se nějaký tichý duch zaměřil jen na tenhle konkrétní úkol a žádný jiný. Od chvíle, kdy to začalo – pár týdnů po nastěhování –, Alex nechává přes noc zapnutou televizi. Čistě pro případ, že v bytě není jediná, komu bývá smutno nebo se nudí. Jistě, je násoska, má o kolečko víc a na světě není nic úžasného a zázračného, čemu by mohla věřit. Obsidie je město, v němž je magie povinností a měnou, nikoli zázrakem. Ale téhle hlouposti si Alex věřit dovolí. Je to snazší než věřit čemukoli jinému.

Žaluzie opět cvaknou, několikrát v rychlém sledu, nato schlípnou. Alex zvolna zatáhne za provázek, a jak jedou tenké plastové lamely nahoru, po pažích se jí šíří husí kůže. Nemá pocit, že by se venku schylovalo k nenadálé letní bouři. Listy větráku nad její hlavou zpomalí a ztichnou,

obvyklá hlučná píseň veškerých strojů této čtvrti odezní a zdáli ji nahradí neutuchající hukot zbytku Obsidie. „Výpadek,“ zašeptá si Alex sama pro sebe. Za okenní tabulkou, v údolíčku dlážděných ulic a podsaditých cihlových staveb – v prašné noční dřimotě zpravidla rušného shluku laboratoří, továren a jejich skladišť – zhasne pouliční osvětlení a následně i všechna křehká světla uvnitř budov. Jediná zbylá elektrická záře se line ze vzdáleného obzoru, je zarputile špinavě oranžová a vypovídá o tom, že výpadek je jako vždycky jenom místní. Becher, stárnoucí čtvrť s největším počtem strojů a vybavení na blok čtvereční, a přitom jsou na tom nejhůř, co se týče schopnosti používat jich větší množství najednou, aniž by všem vyhodili proud. Když se Alex za soumraku vracívá domů, občas má pocit, jako by celá čtvrť byla jedním obřím strojem, velkým motorem skládajícím se z miliard podivných, nezemských součástí, v němž žijí drobní lidští i nelidští strojníci a bez ustání se v něm vrtají, opravují ho a vylepšují až do oné velkolepé chvíle, kdy jim bude vyjeven jeho smysl a on ožije strašným životem.

Takové hlouposti se jí honí hlavou ve tři ráno. Alex se usměje, přitiskne nos k okenní síti a oči jí rychle přivyknou tmě. Za skleněnými, olovem vroubenými tabulkami všude možně ve vysokých cihlových zdech továren se mihotají tmavě zelené a kobaltově modré plameny a uličkami a přes nakládací rampy se vinou cestičky slabého

duhového světélkování, jehož původci jsou běžným očím neviditelní. Tu a tam něco vylétne ze dveří nebo kanálových mříží, bytosti s množstvím končetin a křídel, malátné a splývající s nocí. Tohle je ta strana města, kterou Alex nikdy nevidá, nerozluštitelná a záhadná, země vzdálená jakoby miliony kilometrů, přestože její hranice překračuje pokaždé, když vyjde ven. U ní v práci jsou lidé, vídá je ve výtazích a bufetu, tmavoocí lidé i míšenci fušující do magie, kteří tahle místa znají, kteří je navštěvují beztretně a s klidem. Alex si přeje, aby měla odvahu je požádat, ať ji tam pozvou. Naučila by se jejich moci, vystoupala by nad čtvrt jako černá císařovna bolesti a vychutnávala si všechny ty ohromené, zděšené výkřiky. Uvědomuje si však, že nemá ani špetku těch zvláštních schopností, jež jim umožňují vstupovat do onoho stínového města. Když proti světu pozvedne ruce ona, nestane se vůbec nic. Je nespokojená slídička, všechny sleduje z bezpečné vzdálenosti, závidí jim a cítí se sama. Thaumaturgicky znevýhodněný snivec. Přesně to je.

„Všichni si naserte,“ zašeptá. Stará závist zvedne hlavu a plazí se jí orgány jako zmije. Alex přejede prsty po tvrdých, ohmataných křivkách rukojeti svého nože a uchopí ho jako milence. „Shořte si v pekle.“

Stromy na malinkém dvoře tři patra pod ní se začnou dlouze a šelestivě třást. Z nitra čtvrti náhle zavane silný vítr, je jako vlny neviditelného odlivu ustupujícího ze břehů zanesených rzí.

Tlusté řetězy, na nichž se spouští požární žebřík, se houpou a vržou a posléze znehybní. Alex to ucítí dřív, než jí dojde, co se děje – tu nepříroze- nou absenci jakýchkoli zvuků. Z Obsidie se ne- ozývá vůbec nic. Klid a ticho tu nebývají nikdy. Teď ovšem ano a to je děsivé. Ne: vzrušující. Alex se dotkne boku úzké lednice. Kov se jí pod rukou chvěje. Lednička běží, jen jí neslyší.

Ozve se hluboká, těžká rána – výbuch. Ten Alex rozhodně slyšela. Odstoupí od okna a dívá se, jak nakrvavělá umělá záře městského osvět- lení mizí pod obzorem. Je to jako dostat pěstí do prsou. To přece není možné. K její budově se žene tma, požívá veškeré světlo, jež jí stojí v cestě. Je to oceán pravé temnoty, která všechno polyká, velká kosmická hlubina, jež tu byla vždycky, dáv- no předtím, než město dorostlo do takové síly, že ji dokázalo odstrčit. „Počkat,“ hlesne Alex, jako by jí tím jedním slovem mohla zastavit. Nestihne si dojít pro baterku ani zápalky a svíčky. Chytí se madla trouby a všechno kolem ní zhasne.

Panuje černočerná tma, naprosté ticho. Alex stojí, chvěje se, rukou bolestivě svírá kovové ma- dlo, tiskne ho čím dál větší silou. Něco tu přece musí být, nějaké světlo, prazvláštní svit nějakého mága dole v ulicích dlážděných kočičími hlava- mi. Natáhne se a zvedne ruku k oknu, tam, kde by mělo být. Nedosáhne na žaluzie. Nenahmatá nic, ani lednici nalevo, ani kuchyňskou linku na- pravo. Jsou to čáry? Je to smrt? Mysl jí zaplaví obrazy, raší jako přežralé houby: budova zmizí,

svět zmizí, Alex se vznáší a ten čtvereček stár-
nouceho dřeva, na němž spočívají její nohy, to
unáší jako šlem na hladině rybníka, cítí se nahá
a zranitelná, beztížná tečka na hřbetě dřímající
pevniny. A zpod města se něco vynořuje, něco se
dere a prokousává všemi vrstvami země... Alex
si zajede volnou rukou do kalhotek, mezi nohy,
a prsty se jí pohybují zkušeně, rychle. Je to ob-
rovské a bez hranic, starší než nejstarší hvězdy,
moc přesahující lidské chápání. A jde si to pro ně
všechny. Jde si to pro ni. Jde si to pro ni.

Světadíl se otřese a Alex zalije vlna závratě.
Zvedne si ruku k hlavě, pustí se trouby a divo-
ce zavravorá. Kde je nahoře a kde dole? Ne, ne-
smí spadnout – co kdyby ten pád nikdy neskon-
čil? Zapře se bosýma patama a chodidly o stoletá
prkna podlahy, stočí prsty tak, že nehty poškrábe
vosk. Ano, pořád pod sebou má planetu, budova
stále stojí na jejích náladových zádech. Musí to
tak být. Alex zase zadržuje dech, jako by zvuk,
s nímž její plíce vyhánějí vzduch, mohl nějak na-
rušit to nesmírné ticho tam venku – ať už je ven-
ku kdekoli. Jestli už tam není. Připadá jí, jako by
plula, a –

Tu chvíli odnese další poryv větru; a s tím za-
šramotí listí, naskočí světla a Becherská čtvrť se
opět naplní všemi těmi drobnými zvuky a pohy-
by, jež drží prvotní noc v šachu. Alex zjistí, že sto-
jí u okna, hledí na stromy, na ztichlé tovární stav-
by s drolícími se průčelími a zašlými cedulemi
a teplá, bílá, lidská zář elektrického pouličního

osvětlení zahání stopy oné temnější tváře všehomíra zpátky do stínů. Nahoře se jako lesní požár vypíná jižní záře, sytě zelená a oranžová, se záblesky jiných barev z jiných světů. Alex poodstoupí. Patou vrazí do něčeho měkkého: honem se otočí a podívá se na to.

Na podlaze jsou všechny tři malé utěrky, složitě poskládané do podoby věže, nyní šikmé.

Alex se přistihne, že zatíná pěsti. Nehty rukou svěřených ke stehnům se jí zarývají do masa takovou silou, že když svaly povolí a pohlédne si do dlaní, objeví červené půlkruhy. Bez přemýšlení udělá dva kroky vpřed, přičemž shodí utěrky, a otevře ledničku, pak pivo a chladná jantarová tekutina ji studí, klokotá jí do krku a Alex se chvěje úlevou. Je to jenom jedno pivo a ona ho potřebuje. Zítra ráno – dnes ráno – jí to neovlivní, bude jen trošku zpomalená a možná vynechá snídani a dá si toho víc na oběd. Na tohle je odbornice. Tohle je její magie. Tomuhle rozumí.

Po orosené hnědé lahvi stékají kapky. Alex si jí přeje po krku a hrudi, vtírá si studené krůpěje do kůže, potom lahev zase nakloní a nechá si hrdlem protéct zbytek jejího obsahu. Celou dobu se v duchu zaobírá tím, kolik piv jí zbývá v lednici (tři) a kolik centimetrů whiskey v kredenci (třináct). Do páteční výplaty zbývají čtyři noci a tyhle zásoby vystačí sotva na zítřejší pravidelný oběd s Tedem. V práci má ještě flašku vodky, ale ta za žádných okolností nesmí opustit šuplík. Bude si muset určit příděly nebo jednu noc

vynechat, jestli se jí nepodaří sebrat pár pesos nebo liber z pokladničky na drobné. Ne, od poslední takové krádeže ještě neuplynula dost dlouhá doba. Stanoví si přiděly. Lahev klepne o kuchyňkou linku. Dopito. Alex se pohodlně opře, dívá se na zmuchlané utěrky před sporákem a čeká, až otupí, čeká, až chlast a příliš pozdní hodina zaberou a jemně ji odnesou zpátky do blaženého spánku.

„Co to bylo?“ zašeptá, jak se tak dívá na zmačkanou látku před troubou. Jako obvykle se nestane nic, co by naznačovalo, že ji někdo nebo něco slyšelo. „Zničila jsem to.“ Alex natáhne ruku, sama neví, co tím gestem myslí. „Hrozně se omlouvám. Nechápu, co se mi snažíš říct. Nevím, co po mně chceš.“

Nechá ruku nataženou a pak najednou ne, pak si uvědomí, že se šourá do ložnice a mysl jí konečně sklouzává do nachmeleného spánku. Tři lahváče, to znamená, že bude muset jeden den vynechat. Kdo vypije po celém dni v takovém horku jen jedno? Jo, ale když půjde v pondělí spát výjimečně brzo, mohla by vynechat. Pivo by jí zbylo na úterý a whiskey na středu a čtvrtek. A potom přijde vytoužená výplata – pátek – a ona se zase bude topit v penězích. Džbány a lahve princezen, všechny čekají, až je zachrání. A ona to udělá.

Za temným oknem v ložnici šepotá probouzející se město, neochotný a pomalý lomoz těl a strojů, jež zahajují nekonečné plazení se vstříc